

[Svend E. Johansen.]

Folket, men kun giver Folket en Del af Danmark og oven i Købet under saadanne Forhold, at de ikke i fuldt Omfang kan nyde den Del, der stilles til deres Raadighed. Jeg tror, det maatte være en værdig Opgave og en stor Opgave for vort Lands Statsminister at tage et dybtgaaende Reformarbejde op, der som et samlet Hele og ved en samlet Plan formaade at skabe Danmark for Folket — et politisk Arbejde, som Statsministeren jo har Styrke til, naar vi ser paa de Partier, han raader over i Dag, som han sikkert ogsaa har Modet til, og som saa afgjort er paakrævet, hvis man virkelig vil opfylde den Hensigt, man har om „Danmark for Folket“. Hvis Statsministeren løser denne politiske Opgave, vil det betyde, at han i Historien kan nævnes paa Linie med Colbjørnsen og Reventlow, disse store Navne, der formaade at sætte Skel i dansk Politik og dansk Historie.

Saaledes som Forslaget i Øjeblikket er affattet, og ud fra de Betragtninger, jeg har gjort gældende: at det efter vor Opfattelse er et haltende Forslag, vil vi afvente Resultatet af Udvalgsarbejdet, inden vi tager endelig Stilling til Forslaget. Men jeg understreger atter: Principielt har det vort Hjerte, og vi vilde glæde os, hvis der virkelig her kunde gøres en Indsats, der skabte Danmark for Folket.

Statsministeren (Stævnning): Der er al Anledning til at takke for de over for selve Sagen særdeles velvillige Udtalelser, som fra alle Sider er fremsat. Jeg maa i denne udtalte Velvilje ogsaa se en Villighed til ved fortsatte Forhandlinger at søge Overensstemmelse tilvejebragt om det, der nu synes at være Uoverensstemmelse om. Thi vel har der været megen Velvilje, men alligevel har man jo fra een Side sagt, at dette Lovforslag er alt for vidtgaaende, og paa den anden Side erklærede den sidste ærede Taler, at det var ikke vidtgaaende nok, det gik slet ikke til Bunds. Det skulde maa ske paa Forhandlingen synes vanskeligt at forene disse to Opfattelser, men alligevel nærer jeg Haab derom, fordi der utvivlsomt er en Vilje til at skabe en Ordning, der sikrer Befolkningen den Adgang til Naturens Glæder, som det er Hensigten at tilvejebringe ved dette Forslag.

Jeg skal som Følge af det Ønske, jeg nærer om at naa til et godt Resultat i denne Sag, ikke mere end højst nødvendigt uddybe de Uoverensstemmelser, der altsaa synes at være kommet til Orde, og af almindelige Be-

mærkninger skal jeg kun gøre nogle ganske faa.

Et Par Talere har gjort Indvending imod en Bemærkning, jeg fremsatte om Køgevejens Bebyggelse som et Eksempel paa, hvad jeg anser for mindre heldigt. Jeg ser imidlertid ingen Grund til disse Indvendinger, thi enhver, der passerer ad den nye Køgevej, vil, naar han ser rigtigt efter, ogsaa opdage andet end de enkelte fredede Pletter, som man har henledt Opmærksomheden paa. Det er ikke mig ukendt, at der paa Foranledning af Amtet ved denne Vej er anlagt nogle Strandparker, og at ogsaa Bestyrelsen for Gl. Køgegaard har foretaget en overmaade smuk Handling ved Anlægget af og Fredningen af den store Park. Men ved Siden af disse Fredninger, der selvfølgelig er al Paaskønnelse værd, har der fundet en Række Forsøg Sted paa at afspærre, og der er gennemført en Bebyggelse, som afgjort strider imod de Krav, man ud fra naturmæssige Hensyn maatte kunne stille til Bebyggelse ved en saadan Strandbred. Mig forekommer i hvert Fald en Del af det, der i den Retning er sket ved Køgevejen, særdeles afskrækkende. Det udelukker selvfølgelig ikke, at der ogsaa ved Køgevejen er Oaser, som der er Grund til at glæde sig over, medens der f. Eks. ikke har været tænkt paa noget lignende, da man anlagde den nuværende Strandvej fra København til Helsingør.

Jeg skal saa blot gøre nogle enkelte Bemærkninger til, hvad man i øvrigt har fæstnet sig ved.

Det ærede Medlem Hr. Bomholt gik ud fra, at Tilsynet, som det her foreslaas skal kunne etableres med fredede Omraader, ogsaa gælder fredede Oldtidsmindesmærker, naar disse er jordfaste Minder, og dette er naturligvis Hensigten.

Det ærede Medlem Hr. Kyed talte om Adgangen i § 13 til at bestemme, at allerede skete Bebyggelser, Beplantninger eller andre Indretninger, der virker skæmmende, skal kunne fjernes, og det ærede Medlem gik ud fra, at Ejeren i saadanne Tilfælde maa have Krav paa Erstatning. Det er ogsaa min Opfattelse, at der i saadanne Tilfælde er fuld Erstatningspligt. Det samme ærede Medlem talte om Bestemmelsen i § 23 om Adgangen til Strandbred, om, hvorvidt denne Adgang uden videre kunde overføres til Søbredder, og hvilken Rækkevidde denne Bestemmelse tænkes at skulle have. Overførelse af denne Adgangsret kan kun ske ved en Kendelse af Fredningsnævnet, og det er en Betingelse for Overførelsen, at